

[Kent Kirk]

og udviklede EF, var det jo netop med henblik på at sikre demokratiet og stabiliteten. Nu har vi så den mulighed, at vores generation kan være med til at få det til at brede sig i Østeuropa og i Rusland.

Derfor er det afgørende vigtigt, at det danske folk ikke svigter Europa, at vi ikke lægger hindringer i vejen for det forpligtende samarbejde imellem de vesteuropæiske lande.

For det er jo ikke for meget samarbejde, vi har haft på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område. Det har udviklet sig fornuftigt igennem de seneste år, men nu står vi over for nye udfordringer; nu er der behov for yderligere at stabilisere samarbejdet på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område. Det samme er tilfældet med hensyn til det økonomiske samarbejde. Det er jo ikke for meget samarbejde, Europa har haft med hensyn til økonomien, det viser arbejdsløsheden.

Det, det nu drejer sig om, er at få skabt et grundlag for endnu mere og tættere økonomisk og valutarisk samarbejde fremover. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan sikre, at de, der er uden beskæftigelse, vil kunne komme i beskæftigelse fremover.

De nye forhold, der tegner sig på det forsvarspolitiske område i Europa, er usikre i øjeblikket. Vi ved, at den struktur, der har været siden Anden Verdenskrig, formentlig ikke vil holde i fremtiden. Derfor er det selvfølgelig rigtigt, at vi ikke lægger hindringer i vejen for, at de andre EF-lande nu kan diskutere, hvordan de mener et fælles europæisk forsvar skal udvikle sig.

Det samme er tilfældet, når vi taler hele flygtningeområdet og bekæmpelse af kriminalitet. Også her er det vigtigt, at Danmark ikke lægger hindringer i vejen.

Det er jo det, Edinburgh-afgørelsen bl.a. går ud på. Jeg synes nok, at man i debatten overser, at vi med Edinburgh-afgørelsen netop ikke forhindrer de andre lande i at fortsætte samarbejdet. Men vi har på disse områder sikret en klar dansk position, taget nogle forbehold.

Jeg har før sagt fra denne talerstol, at det er noget, vi ikke er så begejstrede for i Det Konservative Folkeparti. Vi ville gerne have været med, men vi respekterer nej fra den 2. juni, og vi mener, at det, den nye afstemning i virkeligheden drejer sig om, er at respektere det nej, samtidig med at vi sikrer Danmarks placering i

EF, at vi sikrer Danmarks medlemskab af EF. Og det finder vi at Edinburgh-afgørelsen og -aftalen har gjort.

Det er et nyt grundlag, som befolkningen skal tage stilling til. Det er ikke det samme som den 2. juni 1992. Med Edinburgh-afgørelsen har vi sagt nej til den fælles mønt.

Der er vel mange af jaserne, der mener, at det måske havde været hensigtsmæssigt med en fælles mønt. Men de må nu acceptere, at vi er med i det økonomiske samarbejde, men har trukket strengen ved den fælles mønt.

Det samme er tilfældet for den fælles forsvarspolitik. Der har vi også sagt at vi ikke er med. De andre kan fortsætte, Danmark er ikke med.

Med hensyn til begrebet unionsborgerskab, som jo var meget oppe i debatten sidste år, har vi nu fået en klar definition: Borgernes rettigheder, frihedsrettighederne i EF, kan ikke på nogen måde anfægte statsborgerskabet. Det mener jeg det er meget vigtigt at vi har fået på plads.

Endelig synes jeg også, at det er væsentligt at være opmærksom på, at både i Birmingham, som var forløberen for Edinburghmødet, og i Edinburgh har man nu fået fastslået, at EF-samarbejdet ikke er et føderalt samarbejde, hvad mange frygtede at det ville udvikle sig til.

Vi har fået slået fast, at EF-samarbejdet er et samarbejde mellem 12 suveræne lande. Det er et samarbejde, som kan udvikle sig, og hvor man kan sige, at her er nogle områder, som vi klarer bedre i fællesskab. Men det vil aldrig nogen sinde være noget, der kan gå hen og afløse den suveræne stats placering.

Vi har også fået gennemført, at EF skal respektere de enkelte nationers historie, kultur og traditioner. Det er selvfølgelig en udløber af det, at vi er suveræne stater, men det er trods alt vigtigt, at vi med Birminghamerklæringen sender det signal til EF-Kommissionen, at der skal være respekt om det enkelte medlemslands historie, kultur og tradition.

Så er der sidst, men ikke mindst, spørgsmålet om det fælles gods. Det har været naturligt i hele EF's opbygningsfase at centralisere tingene for at prøve på at skabe noget, der kunne fungere imellem medlemslandene. Men nu har vi jo etableret de fleste ting. Så er det også naturligt, at vi går i gang med at decentralisere tingene og sørger for, at beslutningerne kom-